

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКЕ
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 013932 14 Кж 2
Бања Лука, 26.01.2015. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. К. због четири кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио и оптуженог М. К., због кривичног дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог Д. К., адвоката Ђ. М. из Б. Л. и браниоца оптуженог М. К., адвоката С. Т. из Б. Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 013932 14 К од 18.07.2014. године, након сједнице вијећа, одржане у присуству оптужених и њихових бранилаца, а у одсутности уредно обавјештеног републичког тужиоца, донио је дана 26.01.2015. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог М. К., док се уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. К., преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци број број 11 0 К 013932 14 К од 18.07.2014. године у одлуци о казни и у одлуци о урачунавању притвора, тако што се оптуженом Д. К. за четири кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио и чланом 22. Кривичног закона Републике Српске – општи дио, за која је том пресудом оглашен кривим, примјеном одредби члана 42. тачка 2., 43. став 1. тачка 1. и 48. став 1. Кривичног закона Републике Српске – општи дио, утврђују казне затвора у трајању од по 2 (двije) године, те се примјеном одредбе члана 48. став 2. тачка 3. истог закона, **осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године**, у коју му се на основу члана 50. наведеног Закона урачунава вријеме проведено у притвору и то од 03.02.1994. године до 03.05.1994. године, од 17.01.2003. године до 26.03.2003. године и од 29.05.2014. године па надаље.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 013932 14 К од 18.07.2014. године, оглашени су кривим оптужени Д. К., због четири кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС - посебни дио) и М. К., због кривичног дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС – посебни дио, па су оптуженом Д. К. утврђене казне затвора у трајању од по 3 (три) године за свако кривично дјело, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, док је оптужени М. К. осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у које казне им је урачунато вријеме проведено у притвору. На основу члана 108. став 2. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник СФРЈ" број 26/86, 74/87, 57/89, 3/90 и "Службени гласник РС" број 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01, у даљем тексту: ЗКП) оштећени С. Ђ., М. Х. и О. Х. су са имовинско-правним захтјевом упућени на парницу. Истом пресудом оптужени Д. К. је обавезан да плати трошкове на име накнаде и награде за браниоца по службеној дужности, чији ће износ бити одређен посебним рјешењем, те је сваки оптужени обавезан на плаћање судског паушала у износу од по 500,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили браниоци оптужених. Бранилац оптуженог Д. К. жалбу је изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се овом оптуженом изрећи минимална казна затвора у трајању од једне године, у коју ће му се урачунати и вријеме проведено у екстрадиционом притвору по рјешењу Жупанијског суда у Загребу, те да се ослободи од плаћања трошкова кривичног поступка.

Жалба браниоца оптуженог М. К. је изјављена из свих жалбених основа, а приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да се иста преиначи тако што ће се овај оптужени ослободити од оптужбе или да му се изрекне мања казна или условна осуда.

Републички тужилац Б. М. је у свом писменом поднеску број Ктж-91/14 од 30.10.2014. године, предложила да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване.

У сједници другостепеног вијећа браниоци оптужених су изјавили да остају код поднесених жалби и приједлога садржаних у тим жалбама, а оптужени су се придружили излагањима својих бранилаца.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених основа и по службеној дужности у смислу члана 376. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нису основане тврдње жалбе браниоца оптуженог М. К. да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП, у форми противријечности изреке пресуде њеним разлозима, те изостанку и противрјечности разлога о одлучним чињеницама. Наиме, нема противријечности између изреке првостепене пресуде и разлозима исте, а дјелови чињеничног описа дјела, које наглашава ова жалба (претходни договор, намјера стицања противправне имовинске користи, маскирне капе на глави и међусобна подјела одузетог новца између оптуженог М. и осталих саизвршиоца), супротно наводима из жалбе, утврђени су од стране првостепеног суда на основу проведених доказа на главном претресу и то прије свега, на основу исказа Д. К., М. К.1 и Г. С. из истраге.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбама оптужених, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 347. став 2. ЗКП. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени Д. К. починио четири кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС - посебни дио, а оптужени М. К. једно кривично дјело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС - посебни дио.

Приговори жалбе браниоца оптуженог Д. К. којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у овој жалби, нису основани. Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени Д. починио кривична дјела која му се стављају на терет. Посебно је побијана пресуда анализирао исказе свједока оптужбе, затим је посебно цијенила одбрану оптуженог Д. К. и исту довела у везу са осталим доказима, прије свега са исказом оптуженог Д. из истраге и исказима осталих саизвршилаца из истраге, те је дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата њихове исказе из истраге, а због чега не прихвата одбрану оптуженог на главном претресу.

Надаље, ни приговорима из жалбе браниоца оптуженог М. К. се не може оспорити правилност чињеничног утврђења и закључак садржан у образложењу побијане пресуде о доказаности саизвршилачке дјелатности оптуженог М. К. у извршењу дјела из тачке 2-а. изреке побијане пресуде, за које је том пресудом оглашен кривим. Наиме, није спорно да је ово дјело у објективном смислу извршено и да је у истом учествовало више лица, а ни жалба овог оптуженог то не оспорава, али по ставу ове жалбе, радње које је оптужени М. предузео, представљају радње помагања. По оцјени овог суда, тај став жалбе није правилан, јер из исказа Д. К., М. К.1 и Г. С. из истраге, неспорно произилази саизвршилачка дјелатност оптуженог М. К. у извршењу дјела, обзиром да су Д. К., М. К.1 и Г. С. у овом кривичном поступку, у фази истраге сагласно, детаљно и јасно описали сваку индивидуално предузету радњу у оквиру заједничког дјеловања са оптуженим М., засновану на претходном договору, од довођења возилом „Комби“, власништво оптуженог М., којим су се довели близу куће

оштећеног А. К. у селу М. општина Г., наоружани аутоматским пушкама и пиштољима, са маскирним капама, у намјери да противправно присвоје новац од оштећених, до подјеле новца. У недостатку прихватљивих разлога за измјењене тврдње на главном претресу, правилно првостепена пресуда, у оцјени вјеродостојности противрјечних исказа оптуженог Д. К., прихвата онај дат у истрази, и за то даје ваљане разлоге, јер је исти сагласан са исказима осталих саизвршилаца М. К.1 и Г. С. из истраге, а они чине једну јасну и заокружену цјелину сваке фазе реализоване у оквиру претходног договора и заједничког дјеловања М. К., Д. К., Г. С. и М. К.1.. Стога је и по оцјени овог суда, оптужени М. К. поступао као саизвршилац, а не као помагач, како то погрешно сматра жалба браниоца овог оптуженог.

Цијенећи наведено, докази спроведени на главном претресу пред првостепеним судом су правилно оцјењени и представљају ваљану основу побијане пресуде на којој је заснован закључак о доказаности оптужбе и саизвршилачкој дјелатности оптужених у извршењу дјела за која се терете, ради чега се правилност таквог закључка жалбеним приговорима не може оспорити.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен и Кривични закон и радње оптужених, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС - посебни дио. Међутим, у овом основу побијања пресуде, жалба браниоца оптуженог Д. К. у погледу урачунавања притвора, је основана, обзиром да првостепени суд у изречену казну затвора овом оптуженом, није урачунао вријеме проведено у екстрадиционом притвору по рјешењу Жупанијског суда у Загребу, па је овај суд преиначио првостепену пресуду у одлуци о урачунавању притвора, тако што је оптуженом Д. у изречену казну затвора урачунао и вријеме проведено у екстрадиционом притвору.

Овај суд је испитао побијану пресуду и у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима бранилаца оптужених, налазећи да је жалба браниоца оптуженог Д. К. основана, а да жалба браниоца оптуженог М. К. није основана.

Наиме, за кривично дјело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС - посебни дио може се изрећи казна затвора најмање 5 (пет) година. Првостепени суд је правилно утврдио све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом М. К. и дао им одговарајући значај, те је истог, примјеном одредби члана 42. тачка 2. и 43. став 1. тачка 1. КЗ РС – општи дио, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која казна представља минимум казне која се може изрећи за ово кривично дјело, примјеном одредбе о ублажавању казне, због чега је неоснован приједлог жалбе браниоца овог оптуженог за изрицање мање казне од једне године. Такође је неоснован и приједлог исте жалбе за изрицање условне осуде, обзиром да се за ово кривично дјело не може изрећи условна осуда, имајући у виду одредбе члана 53. став 3. КЗ РС – општи дио, којом одредбом је прописано да се условна осуда не може изрећи за кривична дјела за која се ни ублажавањем казне не може изрећи казна мања од једне године затвора.

Насупрот томе, жалбом браниоца оптуженог Д. К. основано се указује да је првостепени суд престрого одмјерио казну овом оптуженом. Наиме, овај суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио све околности које су од значаја за одмјеравање казне оптуженом Д. К., али да у оквиру општих правила прописаних одредбом члана 41. став 1. КЗ РС – општи дио, тим околностима није дат правилан значај. Цијенећи законом прописану казну затвора за почињено дјело (најмање 5 година), те утврђене олакшавајуће околности (његова младост у вријеме извршења дјела, проток више од 20 година од извршења дјела, неосуђиваност), за које је првостепени суд правилно утврдио да у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности, овај суд је уважио жалбу браниоца овог оптуженог и преиначио првостепену пресуду у одлуци о казни у односу на оптуженог Д. К., те истом најприје утврдио казну затвора у трајању од по 2 (двие) године за свако кривично дјело, те га је примјеном одредбе члана 48. став 1. КЗ РС - општи дио, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, цијенећи да је ова казна довољна мјера казне у процесу индивидуализације кривичних санкција и у процесу остварења сврхе кажњавања коју прописује одредба члана 33. КЗ РС – општи дио.

Испитујући жалбене приговоре браниоца оптуженог Д. К. упућене одлуци о трошковима кривичног поступка, овај суд налази да су исти неосновани. Наиме, одредбом члана 98. став 4. ЗКП је предвиђена могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи од дужности накнаде трошкова кривичног поступка из члана 95. став 2. тачка 1. до 6. истог Закона, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. Ове околности нису утврђене у току поступка пред првостепеним судом, нити је бранилац оптуженог уз жалбу приложио доказе који поткријепљују наводе жалбе да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или да има лица које је оптужени дужан да издржава. Стога је првостепени суд правилно поступио када је оптуженог Д. К., као и оптуженог М. К. обавезао да те трошкове накнаде и та одлука је у складу са одредбом члана 99. став 1. ЗКП.

С друге стране, одредбом члана 134. став 1. ЗКП је прописано да се извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши по одредбама које важе за извршни поступак.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 384. ЗКП, жалбу браниоца оптуженог М. К. одбити као неосновану, а примјеном члана 387. став 1. ЗКП уважити жалбу браниоца оптуженог Д. К. и побијану пресуду преиначити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић